

have ønsket, at Andragendet ikke var kommet frem. Dernæst maa jeg holde med de Mand i Udvalget, som have stor Betænselighed ved at indlade sig paa at give denne Art af Tilladelse. Ser De, mine Herrer, nu hedder det sig her, at det angaar Beskyldningen mod en privat Mand; men det erode Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Kimestad) udtalte en Ting, som er af stor Vigtighed. Hvor mange Misbrug kan der ikke ske omkring i Landet og navnlig af Dvirgheds personer, som man ikke let kan bevise, fordi der undertiden ikke er Mulighed for at skaffe Vidner paa, hvad der er foregaaet, og hvor vigtigt kan det dog ikke være, at det kommer frem, for at Sandheden kan gøres sig gjældende, og Misbrugene kunne hænges. Men hvor farligt er det saa ikke, at vi vise Veie til, hvorledes man skal sætte en Mundkurv paa dem, der have Mod og opoffrende Sind nok til at udsætte sig for den Misgjældelse, som kommer deraf, at man udtaler Sligt uden at kunne bevise det! Efter min Overbevisning er det en yderst mislig Sag at give saadanne Tilladelser. Det Æneste, som skal bevæge mig til at stemme for denne Indstilling, er, at det erode Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Kofod) opfordrer Thinget til at give sit Samtykke; saa skal jeg stemme derfor, men nødig, fordi jeg i det Hele taget er imod det. Jeg erindrer, at der tidligere har været et Tilfælde, hvor der i en meget vigtigere Sag — det var nemlig Noget, der grændsede til Majestætsforbrydelse — var Tale om at udlevere et Medlem til Domstolene. Da stemte jeg derfor, fordi Vedkommende anmodede Thinget om at give sit Samtykke; men dersom dette ikke sker her, vil jeg efter Omstændighederne afholde mig fra at stemme. Jeg anser ikke min Ven for at være tjent med at faae Tilladelsen, jeg anser Thinget for at være ilde tjent med at give den, og derfor er det, at jeg tillader mig dette Par Ytringer om denne Sag. Dersom der skulde være Mand her, der opfatte Stillingen ligesom jeg, vil jeg haabe, at de ville vise deres Medfølelse mod en fornærmet Medborger paa samme Maade som jeg, nemlig ved at negte Tilladelsen, hvis ikke det erode Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds opfordrer Thinget til at give den. (Se i m. m.: Det har han gjort.) Jeg beder om Forlæbelse, jeg kom lidt for sent. Det erode Medlem har altsaa opfordret Thinget til at give sit Samtykke. Ja, saa skal jeg stemme for Indstillingen, skjøndt nødig. (S. N. Hansen: Ja, og han vil takke til derfor.) Naa, han vil takke derfor, ja det er en anden Sag; der er noget Fristende i at faae Tak fra den Side, da det er Noget, som jeg jo ellers ikke pleier for mit Vedkommende at faae. Men alligevel vil jeg dog sige, at min Anstuelse er en saadan, at hvorvel jeg kan stemme for at give Tilladelsen, naar det erode Medlem har opfordret dertil, saa tror jeg dog, at baade den, der har indsendt

Andragendet, og Thinget vare bedst tjente med, at Tilladelsen alligevel blev negtet. Om den erode Medborger, der har indsendt Andragendet, kan man jo sige som saa, at dersom han ikke havde indsendt Andragendet, kunde Folk omkring i Landet sige, at han har sølt, at det var en Sag, som det ikke var værd at røre ved, at han derfor har ladet Sagen passere, og har ladet, som om han ikke kunde komme Vedkommende i Tale, uagtet der dog var Mulighed derfor. Jeg kan altsaa godt undskyldte, at Hr. Bjørnbak har indgivet dette Andragende, men jeg kan ikke finde det rigtigt i og for sig. Jeg vil dog kun sige, at jeg kan undskyldte det, navnlig fordi han maafee kunde blive misgjældt, naar han ikke havde forlangt Tilladelsen, men min egentlige Mening om Sagen er den, at vi ikke burde bevilge Andragendet. Jeg sætter naturligvis megen Pris paa det erode Medlems Tak, men jeg vil dog sige, at, dersom jeg skal sammenligne den med den Opoffrelse, som jeg gjør ved at stemme for Indstillingen, saa anser jeg den dog neppe for dette Offer værd. Dersom der fra anden Side i Thinget er Nogen, der vil udtale sig i den Retning, hvori jeg her har udtalt mig, nemlig at man skulde opfordre Thinget til ikke at følge Udvalgets Indstilling, saa vil det være mig saare let ogsaa at stemme mod Indstillingen; men jeg vil lade det være afhængigt af, hvad der fremkommer andetsteds fra. So mere man er vel stemt mod Andrageren, og jo mere man er betænkelig ved at kompromittere Thinget eller i ethvert Fald at sætte Thinget i en vanskelig Stilling, desto snarere skulde man, tror jeg, følge den Antydning, som jeg har givet, at stemme mod Udvalgets Indstilling.

Kofod: Man tager feil, naar man mener, at jeg har opfordret Thinget til at stemme for Indstillingen; jeg skal vel vogte mig for at rette nogen Opfordring til Thinget; thi dette har jeg som temmelig enlig Staaende her i Thinget saare ringe Grund til at gjøre. Nei, jeg har erklæret, at jeg stemmer for den Opfordring, som Udvalget enstemmig har rettet til Thinget. Det af Thinget nedsatte Udvalgs Indstilling eller Opfordring til Thinget om at give Samtykke, det er den, jeg personlig tiltræder som Medlem af Thinget. Saaledes forholder det sig; der er en lille Forstjæl. Til det erode Medlem, som havde Ordet sidst, skal jeg gjøre en Bemærkning. Han talte om Thingets Holdning i denne Sag under min Forespørgsel. Jeg veed godt, at Andrageren i sit Drøgan har — jeg kan vel nok sige — hoveret over, hvor frygtelig Forespørgeren blev ivretset af Formanden paa Grund af sine utilbørlige Ytringer. Men, som bekendt, var det Lars Bjørnbaks egne Ytringer, der af Formanden bleve stemplede som utilbørlige, saa at det er en mærkelig Maade at slaa sig til Ribber paa mig og mine Udtalelser paa, at det er vedkommende An-